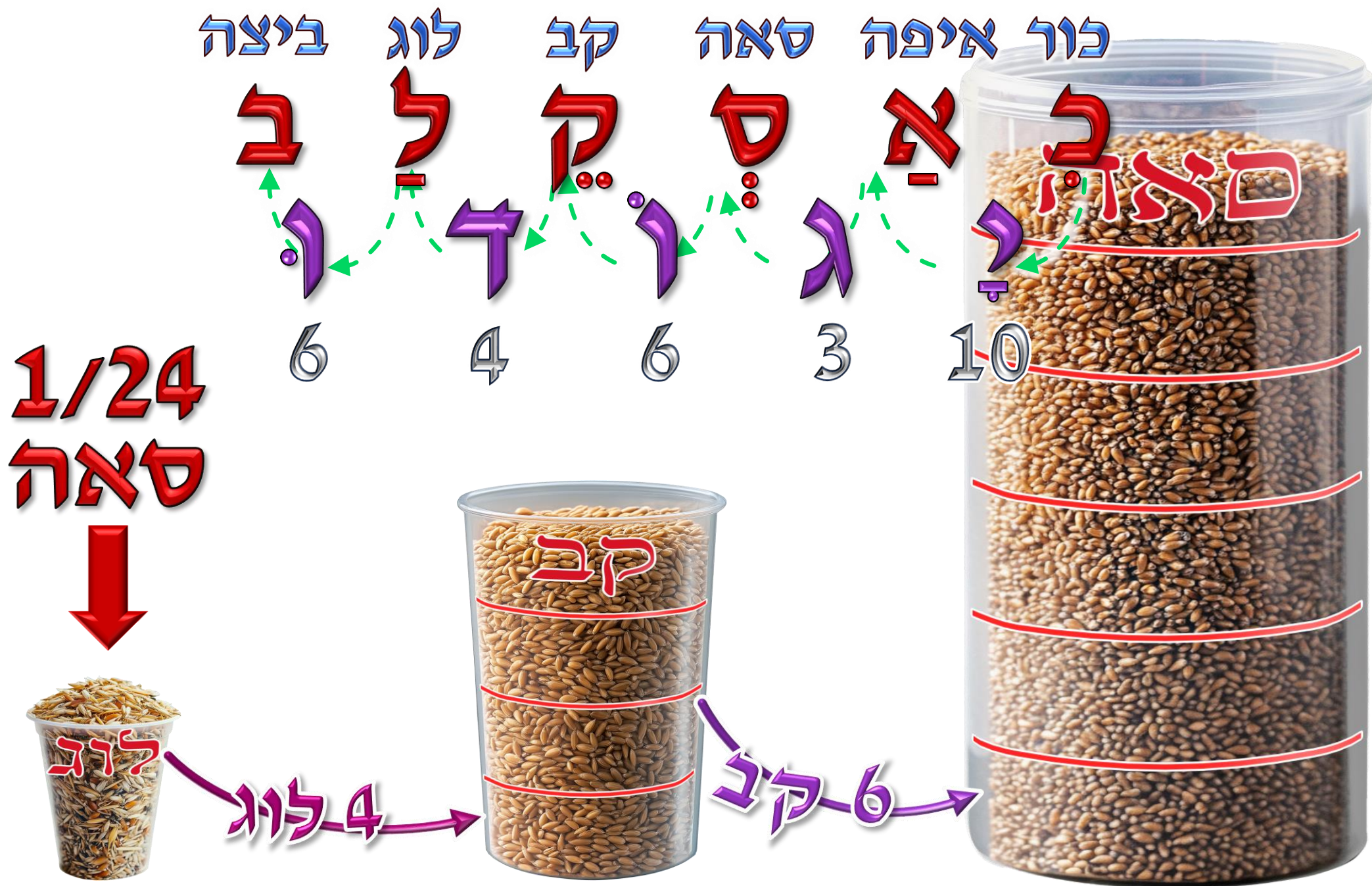

טנופת

מתולעות

שאנני עדשים דמיעקר

Harvesting of Black Lentils

חכמים

ר' יוסף

SHOMER GEMACH

א מונח עד אליהו

יהא מונח עד אליהו

1000
300
!200

גבי' (6) מ"ק ג'
גלגל' פ"ג מ"א
ת"ר (3) ר"מ (1) גלגל
ר"מ (7) (ב"ק ח' ור"ש
דרכה נטייה הוא דקלמה
הסוף שטחי של הסיו
שטור דלמה ליה בידה קלל
מ"ק (8) (בבליהא להלל
ר"מ (9) דלגלגל כלאו ורש
רבי ויטומרין כפסלה ור"ש
כעלמל

הגהות הב"ה

(6) ת"ר ד"ה נטן ור'
גלל' גלגל' לפרט:
(3) ב"א"ר שטרמיש של
הסיו דפבר ליה רב
דמל דהסל נידעל כעלמל:
(2) ד"ה כלה ורבי משמע

נותן לו דמי חטין. שהרי הסמימו כמדה דלחיה היה מוצין ליה עם החטין דעפירות מקבל לוקח אלל לחזור ולערב אינו יכול דהשתא עשה עולה בידים וכתבי (ויקרא יט) לא תעשו עול וגם לוקח לא מחיל אלל מה שנתערב מעלמו עם התבואה בע"כ של מוכר וכשנערב האזור ומשליך מון היזק בידים הוא שאותן לירות היו לו שוין כמו חטין וא"י לא משגי ליה היזק גמור דמ"מ הן נטן אינן שוין כלס ליחייב מיהא משום דינא דגרמי כגון הארץ שטרומיו של חבירו והמקדש כגרום והורע כללים כשדה חבירו כדנהיה שעתא קמיל ליה מיד ממנו אע"פ שאינו ניכר ל"דהא פסקינן הלכתא ב"כ (דף ק.) (כ"מ דלחין דינא דגרמי ואמרינן גמי התם היה עובדא וכפיהו פרס לרב אפי' ולאגביה כי כשורא ללגמי וגרמא

נותן לו דמי חטין קטנית רובע עפרורית פחות מרובע ועפרורית רובע לא והא תניא "המוכר פירות לחברו חטין מקבל עליו רובע קטנית לסאה שעורים מקבל עליו רובע נישבת לסאה ערשים מקבל עליו רובע עפרורית לסאה מאי לאו הוא הדין לחטים ולשעורין שאני ערשים דביעקר עקרי להו אלא טעמא דערשים דביעקר עקרי להו אבל חמי ושעורי לא תפשוט מינה חמי ונעוריו העפרוריות לא מהכל לטולת חמי

המוכר פירות פרק שישי בבא בתרא צד.

נותן לו דמי חטין. פי' ריב"ס דהיינו כר"ס דלמך (ב"ק נח:) דכר הגורס למנון כמנון דמי דמחייב בגול ממך ועבר עליו הפסח (י"נובא אמר ושרפן) ולר"י נראה דלמי אפי' כרנגן דהתם ודלי לאו כמנון דמי שאינו שוה לשום אדם כלום אלל (6) (למילה ליפטר צו אלל הכא הוי כאלוי גול חטין עממן שהא מוכר לירות כלל אדם כמו חטין ולא דמי לשוף שטרומיו של חבירו (8) דהתם (7) יירא כעלמל הוא דקלל ליה ולל את האוב:

כאה שיש בה רובע ימעט. פי' ר"ש ימעט ואח"כ יורעט א"י אס נאדע ולא נשרשו עדיין ימעט אלל אס נשרשו אין לסס תקנה שכבר נשרשו ונאסרו כהשרשה ואין נראה לשון ימעט משמע שכבר (2) נשרשו ור' יוסי גמי דקאלמר יצור

רבינו גרשום

ועפרורית רובע לא מקבל והתנא וכו' רובע נישבה. דיימי אבן קטן שישבו ערשים מקבל עליו רובע עפרורית. אלאה דשרפתי מקבל רובע וקשא. ופסמי לעולם בשאר פירות שות מרובע מקבל רובע לא מקבל וסאני ערשים דקמי' דרובע מקבל משום דביעקר עקרי להו עם השעורין ון האדמה וסמינו ביה שפרא. אבל חמי

וגמלא צו יותר: מנפה את בולין. ויחזיר לו המוכר חטין כנגדן או מעות ולא יאמר רובע כבר מחלת והמותר אשלס לך: **אפירי**

שפירי יחיב. דלא מחיל טנופת כלל אלל מפני שטורח הוא לנפוחו בשביל דבר מועט והלכך כי ליכא אלל רובע לא טרח לוקח לנפוחו דכי

אמר ליה מוכר ללוקח אני אומר שפירות יפין הן ואם תאמר אינן יפין או טרח ונפה אותם או אייתי ראהי כמה יש טנופת ואשלס לך

ובשביל רובע לא טרח דינא שכרו כהפסד טרחו אלל כי איכא יותר מרובע טרח לוקח לנפוחו וכיון דהתחיל לטרוח טורח ומנפה את

כולו דדבר קל הוא לגמור הניפוי מאחר שהתחיל והלכך לא מחיל ומיהו היכא דליכא אלל רובע אס צא לנפות הרי בטלה דעתו ופטור

מוכר: ואמרי לה קנבא. דמן הדין אפי' טפי מרובע מחיל איניש ואפירי דלאו שפירי מכל וכל יהיב לוקח וזוי שידע הוא דדרך

זה צד: דביעקר עקרי דהו. ור' אלא טעמא ב'. כלומר כיון דלמרת דביעקר עקרי לאו והלכך שכי' צה עפירות טובא א"כ דוקא נקט בערשים רובע עפירות משום דלריתו צה אלל חמי ושעורי אין לומר רובע עפירות דהא לא שכי' כ"כ תיטע מהא קטוע לרמי' שהיינו מהרץ עפירות פחות מרובע דהא אימתה ה"ה לחטי ושערי לומר רובע עפירות כהטין ולא אמניא כ"ש צירשים: לעולם. אימא ק' חיינו ושערי מקבל רובע עפירות ודקשיה לך לימנייה גמי חטין וכ"ש ערשים כעדיס אלטריכא ליה כ': **אמר רב הונא אמר ב'א.** לומר להפסיד בטנופת דנכא בעיניו שיש צו ינופת יותר מרובע וצא לוקח לנפוחו לדעת אס יש קס יותר מרובע

וישכ דפריך גמי אלטנא דדינא שפיר דכל שדרך בני אדם להסיר כללים הוי אס לא הסירם ולכן הואיל ודרך בני אדם כשבאין לנפות מנפין הכל בכללים גמי ליתוי כללים עד שסיר הכל מכל מקום ללישנא דקסא מיושב טפי ואי מלי לגמיי דסבר כ' יוסי דלמר יצור אלל ויהא לעמוד כדברי הכל:

אימא

אמר ר' יוחנן: מנפה את בולין ויחזיר לו המוכר חטין כנגדן או מעות ולא יאמר רובע כבר מחלת והמותר אשלס לך: **אפירי שפירי יחיב.** דלא מחיל טנופת כלל ולא מפני שטורח הוא לנפוחו בשביל דבר מועט והלכך כי ליכא אלל רובע לא טרח לוקח לנפוחו דכי אמר ליה מוכר ללוקח אני אומר שפירות יפין הן ואם תאמר אינן יפין או טרח ונפה אותם או אייתי ראהי כמה יש טנופת ואשלס לך ובשביל רובע לא טרח דינא שכרו כהפסד טרחו אלל כי איכא יותר מרובע טרח לוקח לנפוחו וכיון דהתחיל לטרוח טורח ומנפה את כולו דדבר קל הוא לגמור הניפוי מאחר שהתחיל והלכך לא מחיל ומיהו היכא דליכא אלל רובע אס צא לנפות הרי בטלה דעתו ופטור מוכר: ואמרי לה קנבא. דמן הדין אפי' טפי מרובע מחיל איניש ואפירי דלאו שפירי מכל וכל יהיב לוקח וזוי שידע הוא דדרך

תבואה נהויה צה טנופת ומחיל הלכך רובע לא קיים דהא שכי' ויכח למימר דעריב עריב בידים אלג יתר מרובע לא שכי' תבואה ואיכא למימר דלחיה הטורח הוא דערבי בידים וכיון דערבי קטאוו רבנן בטוליה דליכא למימר טוליה עריב ופסקא מינה דאי ידענן ציה דלא עריב אפי' טפי מרובע הוי מחילה וקנה לוקח והיינו דליכא בין דינא לקסא: **ביתבית.** אלטנא קמא דלמרי ליה דינא קפדין ולא אקסא: **בל סאה.** תבואה שיש בה רובע הקז ממין אחד ימעט דלא ליתוי רובע ואח"כ יורעט וכן פי' רבינו חננאל א"י מרעו אלל שלל נשרשו עדיין ימעט אלל אס נשרשו אין לסס עד תקנה שכבר נאסרו כהשרשה כדפסקא לן בפסחים בפרק כל שעה (דף נה.) מהמלה והורע ורוע מעיקר כהשרשה ובספרי גמי תניא לה כהדיא התבואה משתפרים: **בבירוח דרובע דלמא.** האומר התבואה משום כללים תבוא הוא מן האורה ולא בטלי כי היכי דהשיג יותר מרובע טנופת לגבי מכירה דלא בטלי והא הדין דפחות מרובע דכללים בטל כרובע דטושת: **וקתני ימעט.** ויעמידנו על שיעור הבטל דהיינו פחות מרובע ואע"י דליסור כללים תמור הוא שאין צ"ד ויטלין להפקיע איסור אפי' לא מהמרינן ציה למימר דכיון דעריב לטורח בטוליה לנפוחו כולו כ"ש גמי מכירה דקיל שהרי צ"ד ויטלין להפקיע ממון של על לחבירו דהו לא למימר ימעטו ויעמידנו על שיעור הבטל דהיינו רובע ואע"י דלשפרי יהיב אינש וזוי ובטפי מרובע עביר דטרח בטוליה ולא מחיל אפי"ה כיון דרובע מחיל איניש בטפי מרובע גמי יעמידנו על רובע ולא ינפה את כולו וקשיא לרב האנא דלמר מנפה את כולו ומיהו היה מלי לתרוי' דלא דמי טעם דטושת לטעם דכללים כל כך דהתם כהמילה תליא מילתא דרובע מחיל איניש משום טרחה אלל יותר מרובע לא מחיל איניש אפי' פחות מרובע שבו דנקל לו לטרוח בטלי מאחר שמתחיל אלל דעדיפא מיהא קמתרין ליה: **בירובע דהבא דמי.** דשנייה בטלין מן הדין והלכך די כמיעוט דהא אפי' מיעוט לא היה צריך דהא בטלי אלל תומרה כעלמל הוא כדפמשה ואולי אלל יותר מרובע דכללים אימא לך שאס צא למעט ממעט את כולו: **אי הוי.** דמשום תומרה דכללים ממעט ולא מן הדין: אימא

אֶסְכַּח תִּלְוָה אֶת־עַמִּי

אֶת־הָעַנִּי עֲמֹד לֹא־תִהְיֶה

לוֹ כִנְשָׁה לֹא תִשָּׂא יָמֹוֹ

עַל־יוֹ נִשְׁדָּ: